

Melika Salihbeg Bosnawi

SMRT JE ĐERDAN OKO VRATA

Marini Trumić

Ti, dakako, znaš, Marina
štagod, kakogod, komegod, o komgod...
da ću ja uvijek započinjat s

Bismi'llâh!

(pa i ovu pjesmu posvećenu tebi)

S imenom, dakle, Onog
s Čijom se stvaralačkom riječju začinje
i bîtak ove poeme (ko i sveg drugog)
i njena hermeneutika

Mani me se, bona! govorila sam danima
nakon što me Čedo pozvao da se pridružim
pisanom zboru sjećanjâ na te

Kloni me se! šutjela sam
dok je jezik izrîcao sve druge
(sasma opravdane) razloge odbijanja

Kako da uđem u zbirku tvojih prijatelja
ovakva – nesábirna?!

(Zar to preblagi Čedo već odavna ne zna?!)

Kako da proživim u trajanju jedne pjesme
tri stotine života i više
kol'ko mi je potrebno da prijeđem preko mosta
- litice vaših izdaja
s koje ste me
svi do jednog
survali onomade
u bezdan, neizmjerne
patnje?!

Kako mi je teško koracat kaldrmom tog luka
(sve ljuta rana do rane)
što ga podigoste
zbórno

Mene: ostavljajuć samoj sebi, s jedne
a sebe: sabirajuć u jedno, s druge strane obale
do jučer nam zajedničke
tekućice života!

Kako da u istu zbirku sjećanjâ utisnem
(tebi tek sad, a meni, čini se, odvajkad,
ko vedar dan jasan)
memento, da:

Smrt je đerdan oko vrata!

Govorila sam: Marina! Mani me se, bona!
Al' ti ni mukajet

Ne siđem gotovo nikad u Ferhadiju
a da te ne ugledam odjednom
- s leđa
iskrslu odnekud, iza nekog ćoška
iz nekog *Second hand*-a
s čije si odjeće voljela ćutjet
otiske tuđih života
očitavat njihove, skrivene, priče
(dodajuć im, potajno, svoje)

Čista literatura, moja pjesnikinjo!

Znam, kad tako bahneš preda me
(mada te uvijek vidim samo straga)
tvoj osmijeh ide koji korak ispred tebe
Ista ona zarazna vedrina nosi te ulicom
koju si (maločas) ispila
iz neiscrpnog vrela
(Enkine) melankolije

Evo, uistinu, s Imenom Jedinog Boga
već se začela ontologija ove pjesme posvećene tebi
Valja mi sad do kraja prevest u riječi
njezinu hermeneutiku

Valja opkoračit sve neizbrojive ruševine
Zatajit uskrsnuća vlastitih iluzija
i njihovo haranje po našim utrobama
gore od ičijeg...

Valja prebrodit oprostom sve naše nijeme mimohode
i sve tvoje uporne navade ukrašavanja rubova očiju
(ko samih ivica očaja) s *al-kuhlom*

U nadi, znala sam već odavna, da ćeš
uresujuć svoj organ vida
da ćeš taložnim taljenjem antimonija
i svojih suhих suza
promijenit i svoje vidjelo
i s njim
uljepšanim
ugledat
ljepši
svijet

(Ili bar manje mučan)

A onda je došlo vrijeme tvog odlaska

Ne znam je li te bilo strah
ne znam na šta si i na koga si mislila
na samom kraju svog puta
ne znam je li te primila u zagrljaj tvoja rano izgubljena mati
ne znam jesi li se pomirila sa svojim očinjim vidom
ni šta si s njim u zadnji čas ugledala
ne znam puno toga, ali ovo, pouzdano, znam:

Nije važno kako i koja nas ruka spušta u grob, s Ovu stranu
već koja nas ruka, i kako, dočeka, s Onu stranu *qabura*
tog mjesta najvećeg susreta:

Naših grijesnih egzistencija
i savršene Egzistencije-kao-Takve

Nas, i Tajne Koja se tek u trenu smrti vidi
a za života samo kuša

Nek ti, bude blaga, ta Ruka, Marina!
(poželjela sam, halaleći se s tobom, i bacajuć
u tu mokru ravnodušnu raku
zajedno s grumenom mrke zemlje
rújan gerber)
i nek ti bude oprostiva!

Uzdajuć se u Svemilosnog
(još i prije moje skromne molbe)
jer nema veće blasfemije, Marina
nego vjerovati da Tvorac ne voli
Svoje Stvaranje

I pri samom koncu ove poeme
evo slike na njezinu omotu:
nas dvije
naše dvije ocvale patnje
na putu prema
Suncu

PostScriptum:

Šta znaju o Vječnosti oni koji o njoj tako olahko trabunjaju?!
Pitajte o njoj Princa mučenikâ sa Kerbale'!
Pitajte, bez zazora, Imâm Husejna, neka je Božiji mir na nj!
Jer, još uvijek živ među ljudima - svojim qâtilima
pjevo je taj pjesnik bolji od svih nas:

“Smrt je ukras životu, kao ogrlica na vratu lijepe djevojke”

(Sarajevo, rujan 2011.)